

Leo Sybrandy

A high-contrast, black and white photograph of a person's silhouette standing on a beach, looking out at the ocean under a bright sky. The person is centered in the lower half of the frame, facing away from the viewer. The background is a bright, almost white sky, with the dark silhouette of the person and the dark water of the ocean in the foreground. The overall mood is contemplative and serene.

Imagine Island

Schrijver: Leo Sybrandy
BovoAruba Publicatie
Sybrandy & Janse
2025
ISBN: 9789465319001
www.bovoaruba.com
l.sybrandy@bovoaruba.com

Jaren geleden hielp ik een jonge studente, Jaynee, voor het vak filosofie...

Opdracht: Een weergave van een ideale wereld.

We noemden het Jayneeland. De docent was zeer te spreken over het resultaat.

Dit verhaal is gebaseerd op de ideeën die we daarin verwerkt hebben.

In hetzelfde jaar assisteerde ik een student, Jayren, bij het samenstellen van een PWS. Voor wiskunde... over de Gulden Snede.

Ook daar heb ik in dit boek gebruik van gemaakt.

Eerder verschenen:

Jeugdboeken:

- **De Magiër van Duivelstad**
- **De zaal van de twee waarheden**
- **Maribel en de kracht van de Tumi**
- **Het Ziggy experiment**

Thrillers:

- **De waardering der herinnering**
- **Fase 7**
- **Fase 8**
- **Fase 9**
- **Doodgewone verhalen (verhalenbundel)**
- **Planbureau Adventure**
- **Project December**

Maatschappelijke thema's:

- **Onderwijs effect**
- **Liam**
- **Gevangene van zijn eigen macht**
- **Thrills**

'Een mens is van nature, en voorafgaand aan enige opvoeding, goed en kan alleen door ervaringen in de maatschappij gecorrumpeerd worden. Ieder mens heeft een uniek karakter en heeft vrijheid nodig om zich te kunnen ontplooiën, zonder dwang of straf. Morele waarden, waaronder altruïsme, kunnen alleen ontstaan bij zorgvuldige opvoeding in een burgermaatschappij.

In mijn samenleving heeft eenieder iets en niemand iets te veel' en handelen de burgers 'zo veel mogelijk in overeenstemming met het algemeen belang zonder dat daarvoor een grote staatsmacht nodig is.' Niet meer een contract tussen individuen en de persoon die als soeverein over hen zal heersen, maar een verdrag van vrije individuen die onderling besluiten een gemeenschap te vormen.

We hoeven alleen trouw te zijn aan ons eigen authentieke wezen en respect te hebben voor de natuur.'

Jean-Jacques Rousseau, 1712-1778

Intro

Hotelbar ‘The Crystal Glass’ – Dinsdagavond, 23:14 uur

De meeste gasten waren vertrokken en de overgeblevenen spraken met gedempte stemmen, hun woorden oplossend in de zachte popmuziek.

Achter de mahoniehouten bar was Sneek glazen aan het poetsen. Hij had in zijn jaren achter de toog alles gezien, van huwelijksaanzoeken tot schimmige deals, en hij had geleerd dat de stilste avonden vaak de meest verraderlijke waren.

Er kwam iemand binnen... kandidaat-president Frederik Burmann. Alleen. Zonder zijn gebruikelijke zwerm van adviseurs en beveiligers. Hij droeg zijn pak als een harnas dat te zwaar was geworden na een lange veldslag. De vermoeidheid trok aan de hoeken van zijn ogen.

‘Een dubbele whisky on the rocks’, zei Burmann, en liet zich op een barkruk vallen.

Sneek knikte en koos een fles van de bovenste plank. Hij kende Burmann van het nieuws. Een man van het volk, zeiden ze. Een opvliegende man, zeiden zijn tegenstanders. Sneek schonk de goudkleurige vloeistof in een glas, voegde ijsklontjes toe en schoof het zonder een woord te zeggen naar de politicus.

'Weet je,' zei Burmann plots, 'ze zeggen dat ik laf ben. Dat ik niet durf. En misschien hebben ze gelijk.'
Hij draaide het glas in zijn hand. Het ijs rinkelde tegen de rand. 'Maar morgen... morgen zal ik ze eens wat laten zien.'

Sneek keek op. Hij kende dat soort toon. Mensen die te veel gedronken hadden en dachten dat ze iets moesten bewijzen.

'Nog eentje, meneer?' vroeg hij.

'Doe maar,' zei Burmann. 'Zet er twee neer.'

Sneek schonk bij. Hij wilde net iets zeggen over de late tijd, maar Burmann had zijn Phone gepakt. Hij zat gebogen over het scherm, tikkend met een vastberaden blik.

Sneek veegde de bar schoon, langzaam, om tijd te rekken.

'Drukke dag gehad, meneer Burmann?'

'Drukke maand,' zei hij zonder op te kijken. 'Ik ben het zat, al dat schijnheilige gedoe. Ze doen alsof ze fatsoenlijk zijn, maar het zijn allemaal zakkenvullers. Morgen gooi ik het eruit. Alles. Laat ze maar zien wie ik ben.'

Hij glimlachte scheef. 'Durf, dat is wat ze willen. Nou, dat krijgen ze.'

Sneek zag het scherm oplichten. De tekst was al half geschreven. Het leek op een bekentenis en een aanklacht tegelijk.

'Misschien beter om dat morgenochtend nog eens te

lezen,' zei hij. 'De nacht is zelden een goed moment om te praten.'

Burmann keek op, zijn ogen glazig maar scherp. 'Wat weet jij daar nou van?'

'Meer dan u denkt,' zei Sneek rustig. Hij legde zijn doek neer. 'Ik heb hier al van alles gezien. Mensen die iets wilden doen wat ze de volgende ochtend niet meer konden terugdraaien.'

Hij knikte naar het glas. 'Drink dat eerst maar op.'

Even leek het of Burmann iets ging zeggen, maar hij zweeg. Zijn duim bleef boven het scherm hangen. Toen liet hij de telefoon langzaam zakken.

'Je hebt gelijk,' zei hij zacht. 'Misschien moet ik vannacht gewoon zwijgen.'

Sneek haalde zijn schouders op. 'Niks mis met zwijgen, meneer. Morgen is er weer tijd genoeg om iets doms te doen.'

Dat bracht een korte lach bij de politicus. Hij dronk zijn glas leeg en knikte kort.

'Dank je, Sneek, was het?'

'Ja,' zei Sneek.

'Als ik ooit president word, krijg jij een lintje', zei Burmann, half grappend, half ernstig.

Zijn blik was gericht op het niets, op de reflecties in de spiegel achter de bar. Een paar minuten verstreken in stilte.

Toen ging de deur van de bar open en stapte een man binnen met de roofdierachtige blik van een

sensatiejournalist. Sneek herkende hem meteen: ene Johnson van het platform 'De Ontmaskering'. Een hyena in een te strak gesneden pak.

Johnson liep recht op Burmann af, een grijns op zijn gezicht en een Phone losjes in zijn hand.

'Meneer Burmann! Wat een verrassing u hier zo alleen aan te treffen. Even de campagnestress wegdrinken?'

Burmanns schouders verstrakten. 'Ik ben niet in functie, Johnson. Laat me met rust.'

'Altijd in functie, meneer de kandidaat', zei Johnson, en leunde met zijn elleboog op de bar, te dichtbij.

'Ik vroeg me af, nu we toch de kans hebben... die beschuldigingen over de bouwfraude van uw zwager, waar u volgens bronnen van wist...'

'Geen commentaar,' beet Burmann hem toe, zijn ogen priemend in het glas.

Johnson lachte zachtjes. Zijn duim streek over het scherm van zijn Phone. Sneek zag het. De camera stond aan, subtiel naar beneden gericht, maar de microfoon zou alles feilloos opnemen.

'Mensen zeggen dat loyaliteit aan familie bij u boven de wet gaat', ging Johnson door, zijn stem nu luid genoeg voor de overgebleven gasten om op te kijken.

'Is dat het soort president dat u zult zijn? Een man die zijn corrupte familie de hand boven het hoofd houdt?'

Sneek zag een ader kloppen in Burmanns slaap. Hij begon langzaam, bijna onmerkbaar, naar het einde van de bar te bewegen.

'Ik zei, laat me met rust', gromde Burmann. Zijn knokkels werden wit waar hij zijn glas omklemde. Johnson leunde nog dichterbij, zijn stem een venijnig gefluister.

'Of is het waar wat ze zeggen over uw vrouw? Dat zij degene is met de echte broek aan, en u slechts de buikspreekpop bent die...'

Dat was het. De vonk in het kruitvat.

Alles gebeurde in een fractie van een seconde.

Burmann schoot overeind. Zijn barkruk kletterde tegen de grond. Zijn gezicht was een masker van pure woede. Hij gooide de rest van zijn whisky in Johnsons gezicht en zijn rechterhand balde zich tot een vuist, klaar om uit te halen naar de grijnzende journalist, die precies de reactie kreeg waar hij op hoopte.

Maar de vuist landde nooit.

Net toen Burmanns arm naar voren schoot, was Sneek er. Hij had zich niet tussen de twee mannen geworpen. Hij had geen scène gemaakt. Met een snelle, vloeiende beweging had hij zijn hand op Burmanns onderarm gelegd, precies op de pees. Zijn greep was niet pijnlijk, maar onwrikbaar. Staalhard.

'Meneer Burmann,' zei Sneek. Zijn stem was laag, kalm, en sneed door de spanning heen. 'Niet doen.'

Burmann verstijfde, zijn adem stakte in zijn keel. Hij keek van zijn gebalde vuist naar de hand van de barman en toen in diens ogen. Het waren de ogen van

iemand die de gevolgen van domme handelingen al duizend keer had gezien.

'Die telefoon staat aan' vervolgde Sneek, zijn stem nog steeds een dwingend gefluister, alleen voor hen tweeën bestemd. 'Morgen bent u geen kandidaat meer. Morgen bent u het gezicht van elke talkshow, de man die zijn zelfbeheersing verloor. Precies wat hij wil.'

De woorden troffen doel, harder dan een vuistslag. De woede in Burmanns ogen maakte plaats voor iets anders: een flits van paniek, gevolgd door het ijzige besef van wat hij bijna had gedaan. De spanning vloeide uit zijn arm weg. Langzaam liet hij zijn hand zakken.

Sneek liet hem los en richtte zich, nog steeds de perfecte barman, tot Johnson, die de whisky uit zijn ogen wreef.

'Meneer,' zei Sneek met een beleefde, maar ijzige autoriteit, 'uw aanwezigheid wordt niet langer op prijs gesteld. Ik verzoek u te vertrekken.'

Johnson, beroofd van zijn climax, sputterde iets over persvrijheid, maar de kille blik van Sneek en de plotselinge, gevaarlijke stilte van Burmann deden hem besluiten dat hij zijn geluk niet verder moest beproeven. Met een laatste, vuile blik draaide hij zich om en verliet de bar.

Er viel een diepe stilte. Burmann stond er nog, trillend van de onderdrukte adrenaline. Hij keek naar zijn handen, alsof ze van een vreemde waren.

Sneek pakte de omgevallen barkruk en zette hem recht. Hij pakte een schoon glas, vulde het met ijskoud water en zette het voor de kandidaat-president neer. 'Drink dit,' zei hij zacht. 'Op kosten van het huis.'

Burmann keek hem aan. De arrogantie was verdwenen, de woede was weg. Wat overbleef was een man die zojuist over de rand van een afgrond had gekeken en was teruggetrokken. Er lag een onmetelijke dankbaarheid in zijn ogen. Hij knikte, zijn keel te droog om te spreken.

Jaren later